

Тайник за вкусотии

Джоузи се събуди и се усмихна, като видя приказните цветя от скреж върху стъклото на прозореца. Най-сетне беше достатъчно студено за дебели шалове и блузи, навлечени една върху друга. Достатъчно студено за късметлийския ѝ червен пуловер, който според нея притежаваше магическа сила. Джоузи обичаше този сезон. И не понасяше лятото заради ефирните рокли, които уж харесваше, а всъщност бе убедена, че с тях прилича на самун бял хляб, препасан с колан. Студът беше истинско облекчение.

Пристъпи до прозореца. Фин зърнест скреж покриваше всичко навън, белезникав дим се виеше от комините в долината под скикурорта. Обзета от радостно вълнение, тя понечи да вдигне прозореца, но по средата рамката заяде и се наложи да я избута догоре с длан. В стаята нахлу студен въздух, обичаен за началото на ноември; вероятно хората в градчето вече трескаво се подготвяха за туристите, които зиме започваха да прииждат в планинските курорти в Северна Каролина.

Джоузи се надвеси навън и дълбоко си пое дъх. Стига да можеше, щеше да се храни със студен въздух. Струваше ѝ се, че ледените хапки са като сладкиши, като курабийки с джинджифил, замесени с парченца шоколад, а отгоре с твърда ванилена глазура. Топяха се в устата ѝ като сняг и ставаха пухкави и топли.

Тъкмо се канеше да се отдръпне, погледна надолу и забеляза нещо странно.

На къщата беше облежната стълба, която стигаше почти до прозореца ѝ. Тя бързо отстъпи назад и го затвори. Замисли се за миг, после спусна резето.

Обърна се и тръгна към дрешника си. Гризеше я безпокойство. През нощта не беше чула необичайни звуци. Сигурно градинарите, които подкастриха

дърветата вчера, бяха забравили стълбата. Да. Сигурно. Навярно са я подпрели на къщата и после са забравили да я вземат.

Тя отвори врата на дрешника и дръпна шнурчето за включване на осветлението.

След миг изпищя и заотстъпва заднишком, докато се блъсна в бюрото и събори лампата, която с трясък се счупи на пода.

- О, я стига! – промърмори жената, седнала в дрешника. – Не ми изпадай в истерия.

- Скъпа? – извика от коридора майката на Джоузи; по тропането на бастуна ѝ си личеше, че се приближава до вратата на стаята.

- Моля те, не ѝ казвай за мен – отчаяно прошепна жената в дрешника.

Въпреки студа навън тя беше само по деколтирана бяла блуза и тесни тъмносини джинси с ниска талия, на хълбока ѝ беше татуирано разбито сърце. Силно изрусената ѝ коса беше почти бяла, отдолу обаче се показваха тъмни корени. Гримът ѝ се беше разтекъл и по страните ѝ бяха засъхнали черни вадички. Изглеждаше така, сякаш в даден момент се е намокрила до кости и дрехите са изсъхнали върху нея, само че не беше валил дъжд повече от месец. Миришеше на цигарен дим и на речна вода. Джоузи се извърна, когато вратата започна да се открехва. После направи нещо, което щеше да промени съдбата ѝ – затвори вратата на дрешника тъкмо когато майка ѝ влезе в стаята.

- Джоузи? Какъв беше този шум? Добре ли си? – попита Маргарет. Бе жена, която на младини е била красавица – деликатна и стройна, синеока и русокоса. Според един неписан закон до края на живота си красивите майки държат в подчинение не толкова красивите си дъщери. Маргарет вече беше на седемдесет и четири и накуцваше заради изкуствената тазо-бедрена става, но още изпълваше като аромат на парфюм всяка стая, в която влезеше. За разлика от нея Джоузи бе почти незабележима.

Обръщаха ѝ внимание само в детството, когато на публични места

изпаднаше в прословутите си истерии. Само че тогава хората не се възхищаваха от нея, а тъкмо обратното.

- Проклетата лампа – измънка Джоузи. – Сякаш се хвърли върху мен.

- Няма значение – разсеяно промърмори майка ѝ. – Остави прислужницата да почисти, а ти се облечи по-бързичко. В девет имам час при лекаря.

- Добре.

Маргарет затвори вратата. Джоузи изчака да заглъхне тропотът от бастуна ѝ, после се втурна към дрешника и отново го отвори.

Повечето местни хора познаваха Дела Лий. Беше сервитьорка в долнопробната закусвалня “Хапни и беж”, която бе изтикана извън чертите на града, за да е далеч от погледите на богатите скиори и туристи. Нощем Дела Лий обикаляше баровете. Вероятно приближаваше четирийсетте, може би беше с десет години по-голяма от Джоузи; бе недодялана, вулгарна и правеше каквото ѝ скимне, без да дава обяснения.

- Дела Лий Бейкър, какво търсиш в моя дрешник?

- А ти защо си оставяш прозореца отворен? Като нищо може да влезе и някой престъпник – заяви неканената гостенка, оборвайки старото поверие, че ако поръсиш с ментолово масло первазите на прозорците и праговете в къщата си, ще се спасиш от нежелани посетители. Години наред госпожа Маргарет нареждаше на всяка своя прислужница да “миросва” первазите и праговете, та враговете на семейството да бъдат завинаги прогонени. Ето защо в къщата вече целогодишно се усещаше типичният аромат на зимните празници.

Джоузи отстъпи крачка назад и изкомандва:

- Излез!

- Не мога.

- Можеш и още как.

- Налага се да се крия, а няма къде.

- Ясно. И естествено първата ти мисъл беше да се приютиш тук.

- Че на кой ще му скимне да ме търси у вас?

Джоузи не беше свикнала да общува с хора с толкова просташки речник.

Дали Дела Лий намекваше, че е в опасност?

- Добре, хванах се на въдицата. Кой те търси, Дела Лий?

- Може би никой. Може още да не са открили, че ме няма. – За изненада на Джоузи неканената посетителка допря длан до замаскираната врата в дъното на дрешника и я плъзна встрани. – Като казах “открили”, виж какво намерих.

Натъкнала се беше на тайното скривалище. Накъдето и да погледнеше човек, се виждаха купчини любовни романчета, натрупани на пода заедно със списания и модни каталози, но пространството беше запълнено най-вече с полици, отрупани с храни и газирани напитки – купища пакетирани солени бисквити и сладкиши, планини от кутийки с кока-кола.

Джоузи изпадна в паника и цялата пламна. Предполагаше се, че е щастлива. И май наистина беше, но по своеобразен начин – свикнала беше с неугледната си външност, дните ѝ минаваха като насън. Не притежаваше нито красотата на майка си, нито забележителната индивидуалност на баща си. Примирила се беше, че е съвсем обикновена, дори безлична, и доста закръглена. Но намираще утеха в храната. Храната запълваше празнотите в живота ѝ. Най-хубавото на тайния склад бе, че можеше да се тъпче сама, без да се тревожи за хорското мнение или че ще разочарова майка си.

- Първо искам да поразмисля за туй-онуй – продължи Дела Лий и дръпна обратно плъзгащата се врата. Беше показала на Джоузи, че е узнала тайната ѝ. Все едно ѝ казваше: “Не разкривай моята тайна и аз няма да издам твоята.” – После си вдигам чукалата и потеглям на север...

- Не можеш да останеш тук. Ще ти дам пари. Вземи си стая в мотел. – Джоузи се извърна да си вземе портмонето и да прогони натрапницата по-

далеч от тайното си скривалище, но изведнъж се сети нещо: – Момент!

Напускаш Балд Слоуп, така ли?

- Сякаш на теб не ти се ще да се чупиш от това задръстено село!

- Глупости! Аз съм Чирини.

- Абе, за кърава ли ме мислиш? В скривалището ти видях сума списания за пътешествия.

Джоузи се наежи и отново посочи с пръст:

- Вън!

- Така като гледам, май цъфнах тъкмо навреме. Туй не е дрешник на щастлива жена, миличка.

- Е, поне не се крия в него.

- Бас държа, че понякога се спотайваш вътре.

- Излез!

- Няма.

- Край! Писна ми! Ще повикам полиция!

Дела Лий се засмя. Имаше наглостта да се присмива на Джоузи, след като се беше промъкнала в стаята ѝ! Предните ѝ зъби бяха малко криви, но не я загрозяваха, дори напротив – изглеждаше ексцентрична и дръзка. Беше жена, която можеше да си разиграва коня, защото нямаше задръжки.

- И какво ще кажеш на ченгетата? “В дрешника ми има жена, елате да я арестувате.” Ами ако ти намерят склада?

Джоузи се поколеба дали все пак да не повика полицията. Щеше да натрие носа на нахалницата. Струваше си, пък дори и всички да узнаеха за тайното ѝ скривалище. След миг обаче сърцето ѝ се сви. Кого залъгваше? Достатъчно гадно беше, че външността ѝ бе далеч от идеала за южняшка красавица. Наднорменото ѝ тегло, ужасната ѝ коса, мечтите ѝ да зареже възрастната си майка, да замине и никога повече да не стъпи в градчето... Образцовите дъщери се грижеха за майките си. Образцовите дъщери не криеха в дрешниците си неизчерпаеми запаси сладкиши.

- Тоест, ако останеш, няма да ме издадеш пред никого, така ли?
- Ами да – преспокойно заяви Дела Лий.
- Това е изнудване.
- Добави го към списъка с греховете ми.
- Не вярвам да е останало място. – Джоузи взе от закачалката една рокля и затвори вратата на дрешника, за да не вижда натрапницата.

Отиде в банята в края на коридора, облече се и върза на опашка къдравата си коса, черна като лакрица. Върна се в стаята си и огледа дрешника.

Отвън изглеждаше напълно безобиден. Вратата, боядисана в кремаво, контрастираше с бледосините стени. Валчестата дръжка, оформена като гугла на гъба, беше от бял порцелан.

Джоузи дълбоко си пое въздух и тръгна към дрешника. Надяваше се, че случилото се преди малко е било плод на въображението ѝ.

Отвори вратата.

- Няма да е зле да се гримираш – отбеляза Дела Лий.

Джоузи грабна от най-горната полица късметлийския си червен пуловер и затвори вратата. Навлече го и стисна клепачи. “Махай се, махай се!” – заповтаря наум като мантра.

Пак надникна в дрешника.

- Много ще ти отива. Спирала за мигли, гланц за устни... Каквото и да било.

Джоузи въздъхна. Май пуловерът временно беше загубил магическото си въздействие. Ами да, все пак цяло лято беше стоял на полицата. “Дела Лий няма да е там, като се върна – каза си. – Щом съм с този пуловер, винаги ми се случват само хубави неща.” Веднъж спях с него, после три дни поред валя сняг.

- Очна линия? – подхвърли неканената гостенка.

Джоузи ѝ обърна гръб и излезе от стаята.